

Arrest

nr. 157 758 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. BAKI en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft en de kritiek van de verzoekende partij dat er geen rekening zou gehouden zijn met het privéleven zoals gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM en met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in het kader van de beoordeling van voormeld artikel 74/13, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met voormelde elementen. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsverplichting bevat, wijst de Raad erop dat op grond van voornoemd artikel het volstaat dat op een of andere manier blijkt dat rekening werd gehouden met de in deze bepaling vermelde elementen indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak. In de synthesesnota uit het administratief dossier opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld dat: “Gezins- en familieleden: geen kinderen in het dossier. Hoger belang kind: geen melding van een gezin.

Gezondheidstoestand: het medisch attest is aanwezig en wordt bewezen met een conform en recent medisch attest maar dit attest vermeldt niet dat de toestand van betrokkene zo ernstig is dat zij niet kan reizen.” Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat er in de beslissing waarbij de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde vastgesteld wordt dat het de verzoekende partij vrijstaat een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen. De verzoekende partij kan voorgaande kritiek derhalve niet dienstig aanvoeren.

De verzoekende partij voert verder een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat zij ernstige medische problemen heeft waarvoor ze momenteel behandeld wordt, zodat een terugkeer naar het land van herkomst een onmenselijke behandeling uitmaakt.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot bovenstaande algemene beweringen zonder concreet uiteen te zetten waarin de schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Bovendien blijkt uit bovenstaande vaststellingen in het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische toestand van de verzoekende partij en geoordeeld heeft dat nergens te lezen staat in voormeld attest dat betrokkene niet kan reizen. De verzoekende partij weerlegt die vaststellingen op generlei wijze.

De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tevens wordt opgemerkt dat dat een ernstig zieke vreemdeling steeds een verlenging van een bevel om het grondgebied te verlaten kan aanvragen.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voert de verzoekende partij aan dat zij haar bestaande netwerk verliest en haar leven bij een terugkeer zou moeten opbouwen in een voor haar ondertussen vreemd land; dat zij al jaren in België woont, volkomen geïntegreerd is, de Nederlandse taal spreekt, de Belgische normen en waarden deelt en sterke sociale, culturele en familiale banden hebben. Tevens zou zij een blanco strafregister hebben. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd heeft in België. Deze elementen geven de verzoekende partij echter niet het recht om op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij voert daarenboven niet aan, laat staan dat zij aantoon, dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij haar persoonlijk leven terug opbouwt in haar land van herkomst of elders. Zij toont derhalve het bestaan van enige hinderpalen niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.2. Op 2 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 17 november 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP stelt dat zijn ernstig ziek is en er geen behandeling voor haar beschikbaar is in Marokko. Zij wijst op artikel 74/73 van de vreemdelingenwet en stelt dat VwP rekening moet houden met haar gezondheidstoestand wat in casu niet gebeurd is. Nochtans had zij een document in verband met haar gezondheidstoestand aangebracht maar daarmee werd geen rekening gehouden. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt VzP dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar haar illegale verblijfssituatie. Er werd evenwel concreet aangeduid waarom artikel 3 van het EVRM is geschonden. Hierover had moeten worden geargumenteed.

VwP sluit zich aan bij de beschikking."

2.3. Voor zover de verzoekende partij op 2 oktober 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het verzoekschrift en haar grieven uit het verzoekschrift gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 28 september 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht

werd genomen. Gelet op genoemde beschikking kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat door de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. Voorts laat zij na aan te geven met welk concreet document geen rekening zou zijn gehouden. Zij brengt geen nieuwe elementen aan omtrent haar medische situatie die nopen anders te oordelen dan hetgeen in de beschikking van 28 september 2015 werd gesteld. Tenslotte beperkt zij zich met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM tot de vage bewering dat *“Er werd evenwel concreet aangeduid waarom artikel 3 van het EVRM is geschonden”*. Deze stelling is evenmin van die aard dat het afbreuk doet aan de concrete en uitvoerige motivering opgenomen in hogergenoemde beschikking, waarin wordt besloten dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en waarnaar integraal kan worden verwezen. De verzoekende partij laat voorts na aan te geven waarover gemotiveerd had moeten worden.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van voornoemd artikel 3 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en evenzeer met betrekking tot de andere onderdelen van de beschikking waarop de verzoekende partij overigens in het geheel niet ingaat, reeds in de beschikking van 28 september 2015 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande blijft de inhoud van de beschikking overeind.

Het beroep is onontvankelijk wegens het gebrek aan het vereiste belang.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET